

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Det viser jo lige præcis en af vanskelighederne i europadebatten, at hvis man har det der særlige tryghedsbehov, at man har behov for endnu en gang at valse rundt om kendte temaer, så er det vel den sikre måde at undgå at delagtiggøre sig i de store europæiske diskussioner.

Mit forsøg var at prøve at rejse den lidt større diskussion, og det lykkedes, men dog ikke i forhold til hr. Peter Skaarup. Men det er så, hvad det er.

Omkring forsvarsforbeholdet vil jeg bare sige, at antydningen om, at SF skulle mene – det er mig, der er forsvarsordfører i øvrigt – at det skulle afskaffes, vil jeg advare imod af to grunde. Det er ikke så lang tid siden, jeg tror, det var i sidste uge, at NATO's generalsekretær omtalte Europa som en forsvarsmæssig pygmæ. Dermed antyder han, at hvis man skal vokse fra pygmæ til at blive en stor mand, så skal man bruge rigtig mange penge på at fodre. Det bliver dyrt. Det er den ene grund til, at jeg vil advare imod det.

Den anden grund til, at jeg vil advare imod det, er det grundlæggende spørgsmål: Hvor mange militære konstruktioner skal vi have? Vi har et NATO, vi har SHIRBRIG med FN, i Bosnien og Kosovo har vi styrker sammensat til situationen, hvor det var klogt at tage russerne med. Skal vi virkelig have en fjerde formation? Jeg ved godt, at historien om Tordenskjolds soldater er blevet til i Danmark, men alligevel.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Allerførst vil jeg gerne sige tak til ministeren for svaret på forespørgslen og udtrykke en mild undren over, at udenrigsministeren ikke er til stede. Jeg håber ikke, det er udtryk for nogen uenighed mellem de to ministre, men det er i hvert fald påfaldende, at udenrigsministeren ikke er til stede under en debat, som er så væsentlig for udenrigsministerens område. Men europaministeren er selvfølgelig en udmærket repræsentant for regeringen, det skal ikke forstås sådan, det er blot en mild undren, som jeg gerne vil have en eller anden form for svar på.

Så vil jeg gerne sige tak for tilsagnet om et debatnetværk eller en eller anden form for debatforum, som kan starte eller holde liv i den debat om Europas fremtid, der skal ske, samtidig med

at konventet arbejder. Det opfatter jeg som et tilsagn om en diskussion i Europaudvalget om, hvordan vi får sat denne her debat i gang.

Kl. 20.10

Så vil jeg også gerne tilslutte mig spørgsmålet – jeg tror det var fra hr. Villy Søvndal – om konventets mulighed for kun at diskutere procedurer. Sådan hørte jeg også ministerens udsagn i hans svartale, at konventet kun skulle beskæftige sig med procedurer, og det forstår jeg ikke rigtig, for konventet kan, så vidt jeg har fået at vide, beskæftige sig med hvad som helst, og ud over at de skal beskæftige sig med de 59 spørgsmål, som er kommet fra Laekenerklæringen, kan de i øvrigt tage alle mulige andre emner op. De er, så vidt jeg ved, ikke begrænset af noget som helst. Så det vil jeg også gerne have en enkelt bemærkning om fra ministerens side.

Men nu står vi så igen med en europæisk debat om en ny unionstraktat. Og i modsætning til hr. Peter Skaarup synes jeg, at vi meget, meget ofte har europapolitiske debatter her i Folketinget, men som sædvanlig er det under en meget, meget ringe offentlig bevågenhed og meget lidt interesse. Der er en enkelt journalist, der kæmper med søvnen oppe i logen, men ellers er der ikke ret mange, der interesserer sig for debatten her.

Det er jo symptomatisk for de europadebatter, vi har, at det er som at starte en jumbojet med et håndsving. Det er utrolig svært at få debatten til at brede sig ud over de få engagerede debattører, som findes herinde, hvor der måske er en eller to i hvert parti, og så er det hele også sagt.

Netop den folkelige forankring og den folkelige forståelse for de europapolitiske ting er jo noget, som bekymrer ikke blot i Danmark, men også i de øvrige lande, og man kan sige, at allerede på Nicetopmødet i december 2000 lagde man op til fire hovedopgaver, som skulle diskuteres indtil regeringskonferencen i 2004, nemlig et kompetencekatalog, et charter for grundlæggende rettigheder, en forenkling af traktaterne og de nationale parlamenters rolle. Og i hvert fald tre af disse fire emner er et udtryk for, at stort set alle medlemslandene er bekymrede for den manglende folkelige interesse og den svage folkelige opbakning til den europæiske tanke.

Kompetencekataloget er selvfølgelig ment som et forsøg på at skabe en eller anden form for tryghed, en eller anden form for afgrænsning, om at sige: Hertil kan det gå og ikke længere.